

[Svend Auken]

Endelig foreslår Socialdemokratiet en omlægning af skattesystemet, så trækprocenterne kan blive nedsat og det skattemæssige bundfradrag blive øget ganske væsentligt. På den måde fjerner vi to tredjedele af hele indkomsts-katten. Vi foreslår en finansiering, som er solidarisk: en afgift indbetalt af arbejdsgiverne på al bruttoindtægt, dvs. al indkomst uden fradrag. »Gang i 90'erne« virker på økonomien, og den er retfærdig. I forhold til »århundredets plan« virker den, som det også er blevet demonstreret i analyse efter analyse, langt bedre over for arbejdsløshed og gældsstiftelse end regeringens oplæg. Selv i henseende til skattestrykket virker den socialdemokratiske vækststrategi bedre end regeringens nedskæringspolitik.

Socialdemokratiet vil gå ind i forhandlinger med andre partier på dette grundlag – med betydelig fleksibilitet over for midlerne, men med trofasthed over for helheden og målet. Vi vil derimod ikke – og lad mig sige det ligeud – være med til en sminkeløsning. Vi vil ikke være med til en kosmetisk løsning, der ikke reelt løser problemerne. Nu skal der ske noget, noget, der virker, og noget, der er retfærdigt. Socialdemokratiet er parat, og vi håber, at regeringen vil erkende de økonomiske og politiske realiteter.

De næste måneder vil blive præget af de to vidt forskellige oplæg. Schlüterregeringens stærkt opreklamerede »århundredets plan« og Socialdemokratiets forslag »Gang i 90'erne«. Målene i planerne kan minde om hinanden, men midlerne er meget forskellige. I »århundredets plan« skal der uddeles gulerødder til de velhavende, finansieret ved stokkeslag til velfærdssamfundet, til de offentligt ansatte og til familier med almindelige indtægter.

Udenrigsministeren – og det beundrer jeg ham for – har kaldt filosofien bag planen for ny. Jeg synes, den har en forstemmende lighed med traditionel superkonservativ tankegang: Thatcher-mode i dansk forklædning. Historien har vist, at de riges begærlighed ikke er den bedste motivation i et økonomisk system, og i De Forenede Staters omfattende økonomiske balanceproblemer har man egentlig det bedste bevis for, at disse ulighedsskabende teorier ikke virker i praksis. Sådan tror jeg også det vil gå med »Danmarkshistoriens eller århundredets plan«, hvis den skulle blive gennemført. Socialdemokratiets »Gang i 90'erne« hviler på et ganske andet menneske- og samfundssyn, der

er i pagt med de bedste traditioner i det danske samfund, og hvor kravet om økonomisk effektivitet forenes med hensynet til den sociale retfærdighed.

Vejen ud af Danmarks tårnhøje problemer er under alle forhold smal. Vi skal arbejde og samarbejde mere, uden at forbruget går i vejret. Vi skal holde hus med pengene og bruge overskuddet til at spare op og investere i fremtiden. Vi skal have mange flere i arbejde. Men vi må ikke svigte dem, der ikke er eller ikke kan være på arbejdsmarkedet. Det er den danske måde at gøre tingene på. Den bør Folketinget vælge igen.

I de forhandlinger, der forestår – og man er allerede begyndt i Folketingets Politisk-Økonomiske Udvalg, og vi vil bruge sommeren til i dette udvalg virkelig at få afdækket de mange huller, der findes i oplægget fra regeringen – er det vigtigt at holde sig for øje, at det ikke drejer sig om at frembringe et traditionelt kompromis med lidt fra hver plan. De to planer er væsensforskellige i menneske- og samfundssyn, og deres grundlæggende filosofier kan ikke uden videre flettes ind i hinanden.

Socialdemokratiet er parat til at gå langt for at finde løsninger, men vi afviser på forhånd modeller, hvis eneste sikre virkning er øget ulighed og stilstand i det danske samfund.

(Kort bemærkning).

Rahbæk Møller (SF):

Statsministeren sagde, at vi skulle følge med udviklingen i vore nabolande, og brugte det som begrundelse for at nedsætte de højeste skatteprocenter. Men det, der virkelig adskiller os fra vore nabolande, er jo ikke, at vi har skatteprocenter for de højeste indkomster på nogle og tres – det er der så mange lande, der har – men at den laveste skatteprocent er på 52.

Jeg vil derfor bringe nogle tal fra den skattepolitiske redegørelse, der viser, at progressionen i forskellige lande målt som forskellen mellem højeste og laveste trækprocent i Danmark er 16, i Norge 28, i Finland 44, i Vesttyskland 34, i Holland 25 og i Belgien 30. Markant højere tal end i Danmark og vel at mærke efter, at de lige har gennemført skattetilpasninger. Jeg skal tilføje, at Sverige også planlægger en ændring, der vil reducere progressionen til 20 eller 30 pct.